

285. Rijssen-Holtens dictee

Guido en Wim

's Middags bij drieën op de tweede dag van zijn langverbeide verlof in het verre vaderland, waarover hij logés met misprijzen en scepsis had horen redekavelen, schrikt oud-Okkenbroeker Wim van Deventer tijdens een wandeling over de nog immer weidse heide van zijn Sallandse geboortestreek plotseling op uit zijn nostalgische mijmerijen door een paard dat van achter de bosschages komt aangelopperen.

Ilings stapt hij ter zijde, maar de gehaaste ruiter houdt in, groet beleefd, wendt het paard en monstert hem met enigszins gefronst gelaat, om direct daarna blij verbaasd uit te roepen: "Nee maar, Wim!"

Het is Guido, half-en-half collega toen ze beiden in het diaconessenhuis in Amsterdam-West werkten, Guido als arts-assistent anesthesie, zichzelf als jong orthopeed, tot hij naar Hammerfest was verhuisd.

Ondanks de tussenliggende tijdspanne hervinden de twee onmiddellijk hun kameraadschappelijke toon van destijds; helaas echter heeft Guido zo-even een sms'je gehad om tegen zevenen in 's-Hertogenbosch met de president-commissaris te komen praten.

Hij is namelijk ad-interimdirecteur van een farmaceutisch onderneminkje dat ten onder dreigde te gaan aan de braindrain naar concurrerende multinationale branchegenoten, maar twee door hem geëngageerde promovendi hadden met elan en fingerspitzengefühl innovatieve producten ontwikkeld; nu kwam de fiattering van zijn diepte-investeringsvoorstellen, verwachtte hij.

In het halfuurtje dat ze tezamen oplopen, het bezwete paard somtijds hinnikend als ze even pauzeren, vertelt Wim dat hij zojuist gepensioneerd is als geneesheer-directeur van Europa's noordelijkste ziekenhuis en laat de druk gesticulerende Guido enkele wederwaardigheden zijnerzijds de revue passeren: van het gepionier in zijn Papoeaperiode op Nieuw-Guinea, tot de verhuizing als bijna-AOW'er naar zijn ouders' stoeterij, waar hij zich nu aan een van zijn geliefdste hobby's wijdde.

Ook rustte hij kliniekjes in derdewereldlanden uit met narcoseapparatuur die niet meer aan de hightechmaatstaven van het Westen voldoet, maar in the middle of nowhere nog alleszins bruikbaar is, kwam hij nog eens in Verwegistan tenminste.

Guido moest ervandoor; hij zal Wim daags na Sinterklaas als medicijnmannen onder elkaar eens bijpraten over de vervanging van de eed van Hippocrates door vrijemarkteconomie en andere broodjeapverhalen; hij weet wel een bistrootje waar de kok van de gewoonste spulletjes de bijzonderste hapjes kan flansen.

Gewaarschuwd voor verkeerscongesties bij de IJsselbruggen rijdt Wim even later via het Wihese veer naar Elburg, waar de gezamenlijke neven en nichten met hem willen chinezen bij de meest exquise zaak in de wijde omtrek.

De spijzen zijn zo tongstrelend dat bij Wim niet het minste verlangen rijst naar elandfricassee of rendiersteak, en nippend aan een ijselijk dun porseleinen kopje jasmijnthee overpeinst hij tegen elven dat de eerste impressies de onheilstijdingen over de verwording van Nederland misschien niet ten enenmale logenstrafte, maar er alvast uiterst plezierig tegenwicht tegen boden, hopelijk als begin van veel meer goeds.